

kniha třetí

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

TRIFID

Jarosław Grzędowicz
Pán ledové zahrady – kniha třetí

Copyright © by Jarosław Grzędowicz, 2011
Copyright © by Fabryka Słów sp. z o.o., 2011
Translation © Robert Pilch, 2011
Cover © Grzegorz Kmin, 2011
© TRITON, 2011

ISBN 978-80-7387-442-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

kniha třetí

TRITON

*„Kdo to ujíždí
na ořích Ræfila
po vysokých
mořských vlnách?
Do plachtoví
pěna stříká,
hřebci vln
podlehnou vichru.“ (...)*

*„U stožáru
Sigurd stojí,
vítr žene
život náš v smrt.
Přepadá přes příd' prudký příboj,
klesají lodě!
Kdo se to ptá?“*

Píseň o Reginovi

(Všechny citáty z Eddy jsou převzaty z publikace „Edda“, vyd. nakl. Argo v roce 2004, překlad Ladislav Heger, úprava Helena Kadečková.)

Kapitola první

Teplý led

Pluji na kře.

Na kolébající se kluzké kře teplého ledu, porostlé podivnými tvary, jež kdysi představovaly příčná žebra a lodní boky hrdého ledového drakkaru. Ční kolem mého roztrášeného těla, zalévaného slanou vodou, jako zakřivená ostří šavlí, jako části skleněné kostry s oválnými otvory, krajkovitými ornamenty, které se zvětšují, jak se loď rozpouští. Rozpouští se v moři. Několik set kilometrů od nejbližší pevniny, mezi zuřivě burácejícími černými vlnami ledové bouře, učiněných vodních stěn dosahujících tuctu metrů, ověčených kouřícími bílými čepicemi pěny.

Jsem sám.

Sám nad zelenou hučící propastí, sám uprostřed ledového moře, kypícího bouří. Sám uprostřed slaneého vichru bičujícího ztvrdlé oblečení pokryté krustou soli. Kolem mne se tyčí filigránově průzračné kly z něčeho, co není úplně ledem, ale přesto se rozpouští. Rozplývá se v moři jako kostka vhozená do zteplalé whisky. Velmi daleko od pevniny. Rychlé, elegantní a chytré řešení. Nejprostší z možných. Bez výkřiků, blesků a kouzel. Vymyšlené někým chytřejším, než je van Dyken. Ještě chvilku a kra se změní v hromadu beztvarych úlomků, a moje roztrášené promrzlé tělo sklouzne do ledové vody, stane se střípkem, na okamžik se vznášejícím uprostřed běsnících vodních hradeb. Dvě minuty do hypotermie a pak poslední cesta dolů, do děsivě chladné slané temnoty hlubin, jakou už absolvovali všichni ostatní, kdo mi věřili. Křečovitě poku-

sy dýchat vodu v temnotách, zoufalé dušení se těžkou, ledovou slanou vodou. Teď už jen já. Jsem sám.

A plavím se na kře.

Jenže pak otevírám oči.

S křečovitými nádechy, zoufale se dusící vzduchem, který polykám velkými doušky, jako by byl těžkou ledovou solankou, si sedám uprostřed drsných, silných kožešin.

Ta noční můra mi nedopřeje klid už od chvíle, kdy jsem vstoupil na palubu ledového drakkaru. Od okamžiku, kdy jsem dovolil nastoupit i ostatním. Jako idiot. Jako poslední hlupák jsem je nechal udělat, co chtěli. A teď pomalu proplováme fjordem Dragoriny, poháněni neznámou silou, voda se rozestupuje před přídíl a bublá za zádí. Drakkar nemá plachty, nemá žádný viditelný pohon, prostě jen pluje vpřed, kam chce.

Přišel pro mne. Dva lidé, kteří nebyli mnou a došli k němu, prostě padli zmrzlí k zemi. A když jsme vyplouvali a já s ostatními nastoupil na palubu, ledová lávka se jednoduše rozpustila. Ztenčila se a zprůzračněla, pokryla se oválnými děrami, rozpadla do potůčků vody vtékající do jezera. Jako v mé noční můře.

A loď vyplula.

Teď už není cesty zpět. Nevím, jestli můžu opustit palubu, když je na ní někdo jiný. Nechala by je loď zmrznout? Promění každého v liofilizovanou ledovou skořápku? Nebo nás jednoduše utopí na volném moři jako v mém krátkém, zneklidňujícím snu?

Lávka se rozpustila tak náhle, jako by jen čekala, až se ponořím do tmy nákladového prostoru. Neměli jsme čas, aby nás napadlo vytáhnout jednu z rybářských lodí Ohnivých lidí a pokusit se ji připoutat za záď, neměli jsme čas na nic. Loď nás odvezla jako vlak. Zavazadla, která mí lidé měli v úmyslu naložit během další obrátky, jednoduše zůstala na břehu mezi pobíhajícími lidmi.

A teď plujeme. Loď hlupáků. Ledová loď hlupáků.

Usnul jsem v nákladovém prostoru. Mezi sklovitými stěnami, žebry a lesklými ledovými boky, jež nejsou úpl-

ně průzračné, ale propouštějí trochu světla – jako hodně silný modrý křišťál. Chtěl jsem se na chvilku někam zašít a přemýšlet. Vymáčknout ze sebe nějaké řešení, jenže místo toho jsem se ponořil do jednoho z rozčilujících regeneračních zdřímnutí, připomínajících letargii.

Je to cena za řízený berserkský amok, do něhož jsem přikázal Čítač, aby mě před necelými dvěma dny uvedla. Za dodatečnou sílu při boji, za všecken stres a zděšení zametené pod koberec, nacpané do kouta na později, aby během práce nepřekážely. Jenomže teď je nutné zaplatit. Odtud ta třesavka, nápor letargie, bolest ve svalech naplněných mléčnou kyselinou, krvácení z nosu. Nic není zadarmo.

Musím zjistit, jestli dokážu změnit kurz lodi. Jestli jsem alespoň částečně schopen ji řídit.

Neplujeme rychle, možná by nějak šlo předat zprávu Atleifovi. Ať nás několik lidí dožene v malé lodi a pak se vrátí zpátky po souši.

Vstávám z hromady svinutých kožešin a vyřáším do hloubi nákladového prostoru, prsty přejíždím po sklovitých stěnách. Nejsou chladné. Na dotek připomínají plast. Tvrdý, ale na povrchu mírně elastický. Pokládám dlaň na vpadlou stěnu a čekám. Led pod kůží nemění teplotu, dlaň mi nevlhne.

Bok lodi se teplem mé dlaně nerozpouští.

Hladký povrch mírně prosvítá, za ním se nevýrazně rýsují součásti konstrukce. Opírám čelo o stěnu a vidím uvnitř oblouk žebra. Masivní, s jednolitými oblými tvary, jakoby biologického původu, ale konstrukčně je žebro bezchybné. Průřezem připomíná profil ve tvaru I, vnitřní povrch je perforovaný, pokrytý precizními otvory jako v letadle. Tam, kde je potřeba, je sklovitý materiál pokryt dodatečnými výztuhami, nořícími se do sousedních částí.

Povrch, po němž chodím, je pokrytý komplikovaným vystupujícím vzorem, který se opakuje na stupních schodiště a na každém rovném povrchu, kde lze stát. Je to pro-

tiskluzový vzor, umožňující jistou chůzi bez ohledu na sklon paluby – dokonce i v mokré obuvi.

Chvilí osahávám pláty podlahy a všímám si obrysů jednotlivých panelů. Jsou velké přibližně dvakrát tři metry. Odstraňuji nedbale pohozené vaky, až odkryju celý panel, a na každém okraji nacházím dva otvory, do nichž lze vsunout prsty. Panel je těžký. Těžký jako ledová tabule, ale zvedám ho na jedné straně a dívám se pod něj. Vidím žebra, sbíhající se dole v zeleném pološeru, mohutný kýl táhnoucí se k předu, připomínající zploštělou páteř, a silný plát palubního boku, za nímž se přelévá vodní hlubina. Nevýrazně se tam rýsují skály na dně fjordu a černé tvary – možná zatopené stromy. Podél kýlu ještě vedou nějaké kanálky, silnější i slabší, vidím je i v bocích lodi, v žebrech i celém žebrování.

Pokládám zpátky rošt pokrytý protiskluzovými vzory a kráčím nákladovým prostorem.

Ten se kolem mne zužuje, podél stěn se zvedají oblé, vejcovité tvary, připomínající skleněná vosí hnízda, nebo ležící vodorovně jako sarkofágy. Ty větvenovité tkví ostrým koncem hluboko zaražené do hnízd v rovné podlaze – jako starořecké pithosy, jen nejsou vyrobeny z červené pálené hlíny, ale ze stejného sklovitého pseudoledu jako všechno ostatní. Jsou dva metry vysoké. Na bocích mají prohlubně přeškrtnuté válečky madel. Nejspíš.

Popadnu dva na bocích nádoby a snažím se s ní pohnout, ale buď je strašlivě těžká, nebo pevně přichycená k podlaze. Nízko, asi půl metru nad podlahou, má každý džbán oválnou prohlubeň, vypadající jako ústí úlu. Nejistě tam vsunu ruku, vhloubená stěna se odkloní dozadu a na dlaň mi stéká silný, studený pramen nějaké tekutiny. Spěšně stáhnou ruku, pramen přestane téct a kaluž pod mýma nohama drobnými otvory protéká roštem. Slyším, jak šplouchá někde dole. Opatrně přičichávám k ruce, mokrým prstem přejíždím po citlivém místě kůže v ohybu lokte. Necítím nic kromě vlhkosti. Pak se dotýkám rtů a po nějaké chvíli i špičky jazyka.

Je to voda. Studená sladká voda.

Postupně kontrolojui ostatní džbány rozestavěné podél stěň; kohoutek umístěný nad podlahou funguje jako dávkovač v zásobnících minerální vody. Když zatlačím sklápěcí páčku dovnitř, teče voda a uvnitř pithosu se ozve bublání. Dobrá.

Když už nic jiného, máme vodu. Jupi du. Halelujá.

Strkám dovnitř vlastní kovový hrnek, naslouchám šplouchání životodárné tekutiny, která se za okamžik může ukázat jako ne zrovna životodárná, a upíjím malý doušek. Chvilí držím vodu v ústech, ale necítím žádnou podezřelou hořkost, příchut' zhořklých mandlí, takže ji spolknou. A pak se srdcem bolestně buším do žeber čekám asi tři minuty. Necítím křeče v žaludku, ledový chlad v žilách, nepřicházím o zrak ani se nedusím na enzymatické úrovni, s plnými plicemi vzduchu, jak by se mi stalo, kdyby na mou nervovou tkáň zaútočily kyani-dové sloučeniny. Nevybuchují mi oči ani se neměním v platýze.

Samozřejmě že je to pitomost, ale – na druhou stranu – pití téhle vody bude nezbytné. A otrávení nádrží by bylo ještě prostší a elegantnější řešení než rozpuštění drakkaru na otevřeném moři. Nic podobného se ale neděje, takže cítím naději.

Nějakou dobu se potýkám se sarkofágy ležícími podél lodních boků, ale bez výsledku. Připadá mi, že horní polovina povrchu netvoří jednodílnou část se zbytkem, ale nedaří se mi ji sejmut. Páčím okraje nožem, tlačím nahoru, cloumám do všech stran, ale k ničemu to není. Je to jako ochranný obal před dětmi, který dospělí většinou nedokáží otevřít. Hodil by se mi pětiletý prcek – otevřel by sarkofág za dvě minuty.

Uprostřed každého víka, těsně u okraje, se nachází ornament ze dvou trojúhelníků. Vrcholek bližšího z nich se dotýká základny druhého jako stylizovaný stromček jen se dvěma patry větví. Dívám se na něj, protože mi tady něco nehraje – je příliš strohý, příliš technický v porovnání

ní s pseudonormanskými ozdůbkami, které se vinou všude kolem. Nedá mi to pokoj.

A pak si vzpomínám. Viděl jsem takové symboly – jenom vodorovné – v dětství, když řídicí panely přehrávačů nebo multimediálních programů ještě vycházely ze starých, mechanicky obsluhovaných zařízení. *Fast forward* nebo *rewind*. Symbol z dob, kdy se zvuk nahrával na magnetickou pásku.

Zatlačím na okraj dlaní těsně pod symbolem a v tu chvíli víko mírně povolí, ozývá se rána a potom horní část zlehka sklouzne na stranu. Jakoby nic. Sklápěcí packy jako v nápojových automatech, symbol FF na bedně – a někdo, kdo se nenarodil na Zemi, bude mít vážný problém se do těch zásobníků dostat.

Z nitra sarkofágu vane chlad a valí se odtamtud pára, ale není to žádný přízračný mráz, jen chlad. Dívám se na balíky zmrzlých plátů ryb vonících uzením, na hliněné džbány plné zvláštních semen připomínajících sušené fazole nebo naplněné moukou, na pruhy sušeného uzeného, na zavařené sklenice masa zalitého sádlem, na kouřem zčernalé polty, pečlivě svázané provázkem.

Zásoby. To je fajn.

A dokonce v lednici.

Zatáhnu víko k sobě. Zajíždí na místo, zámek cvakne a sarkofág se znovu stává monolitem.

Přepážka rozděluje nákladový prostor sklovitou stěnou, v níž se pohybují nevýrazné, svíjející se tvary. Tisknu obličej k ledové tabuli a vidím, že v zelené tekutině se míhají živí tvorové jako úhoři z noční můry. Jsou dlouzí, tlustí, s odpornými zubatými tlamami hlubinných tvorů, naježení trnitými ploutvemi. Vypadají jako kříženci draka a murény. Podél boků se jim blýskají malé fluorescenční body, zelené a modré. Ryby. S výrazně lidskýma, strašidelnýma očima, viditelným bělmem a okrouhlými zorničkami obklopenými zlatou duhovkou.

Zásobárna? Akvárium?

Povrch ledové stěny není dokonalý – když se díváte přímo, těla plavající hadími pohyby jsou vidět poměrně výrazně, ale z úhlu se mění v zamlžené, nevýrazné tvary. Chci vědět, co je dál, nedošel jsem ještě ani do poloviny drakkaru – k přídí mi zbývá dobrých deset metrů.

Ohmatávám chladnou stěnu, ryby na druhé straně proti mým dlaním roztahují na ledu trnité přísavky. Ryby. Dejme tomu. Pseudoryby. Konvergenční ekvivalenty.

Napadá mě, že pokud existuje průchod, měl by být uprostřed. To tvrdí logika. Přesto není vidět nic.

Po delším ohmatávání v zelenavém pološeru nákladového prostoru však nacházím další vystouplý symbol. Je to plus. Nebo řecký kříž. O kousek dál kružnice s bodem uprostřed. Nacházejí se metr a půl od sebe, ve stejné výšce. Další hlavolam? Kříž... lékárníčka? A kolečko s tečkou? Slunce? Ustupuji o dva kroky, ale nejsem o nic chytřejší. Pozemský symbol. Řecký kříž a kolečko s tečkou. Něco stejně prostého jako FF na lednici. Něco, co má souvislost s otevíráním dveří?

Dveře slouží k tomu, aby se někam dalo vejít nebo odněkud vyjít.

Mám si zahrát na kolečka a na křížky?

Tlačím rukou střídavě na jeden i na druhý symbol – jako by ustupovaly, ale možná se mi to jen zdá.

Dovnitř, nebo ven.

Symbol. Neexistuje žádný grafický symbol, který by měl souvislost s dveřmi.

Nanejdvůh nápisy: „k sobě“ nebo „od sebe“, *push* nebo *pull*.

A v tu chvíli mě zasáhne náhlé poznání. Vektor. Když se vyznačuje ve dvou rozměrech, je to úsečka ukončená šipkou. Ale pokud ho zobrazujeme v trojrozměrném prostoru, pak když míří od nás, je křížkem symbolizujícím letky šípku, zatímco jakmile míří k nám, stane se kružnicí s tečkou, protože symbolizuje hrot. Mohl by si to pamatovat jen někdo, kdo se učil ještě s použitím papíru. Už po mnoho let je trojrozměrný prostor školních příkladů prostě trojrozměrný. Virtuální.

Pokládám jednu ruku na plus a druhou na kolečko a tisknu obě najednou. Plus ustupuje a noří se dovnitř, ale kruh ne. Snažím se ho tedy přitáhnout k sobě, jenže prsty mi na stěně kloužou. Dávám ruku pryč a v tu chvíli se vstříc mé dlani vysouvá krátký ledový váleček.

Je slyšet svištění hladkých povrchů a přepážka se odsunuje stranou. Můj průchod.

Není to zrovna pohodlné. Jak tudy má projít člověk, který něco nese?

Vcházím do zelené, mihotavé temnoty, podvědomě ohmatávám stěnu vedle vstupu, jako bych tam očekával vypínač. A nacházím drobný výstupek, připomínající misku přilepenou na zeď. Hladím ho, jako by to bylo ženské ňadro, hledám nějaké vyčnívající tlačítko, ale k ničemu to není. Tlačím misku do stěny, škubu s ní, žádný výsledek. Nakonec uznávám porážku a praštím do ní pěstí.

Ozve se hluboký, vibrující zvuk a tekutinou uzavřenou ve stěně, vyplňující podivné akvárium, se rozběhnou kruhy, jako by to byla hladina rybníka, na niž dopadl kámen – jen s tím rozdílem, že vlny se šíří svisle. Úhořovití tvorové se rozprchnou do všech stran a náhle se rozzáří ostrým zeleným a modrým světlem.

Rozsvítil jsem.

Gratulujeme. Prošel jste do dalšího kola.

Odepínám pochvu s mečem a pokládám ji do drážek, abych zablokoval dveře. Kdysi bylo rozhodnuto podobným způsobem odstranit jednoho samuraje. Suverénův trůn byl umístěn v takové vzdálenosti, aby návštěvník musel pokleknout a poklonit se právě v otevíraných dveřích. Když se jeho vyholená lebka ozdobená drdolem ocitla mezi křídly dveří, sloužící je měli rychle zavřít. Jenže ten chytrák se sklonil a uložil meč do kolejnic, takže plán nevyšel.

Zajímavost jako z křížovek, ale přesto se hodí.

Další místnost protíná uprostřed silný, lesknoucí se sloup, připomínající kmen stromu. Prochází stropem a noří se pod palubu, kde vrůstá do kýlu. Pilíř. Prodlouže-

ní stěžně. Velmi pevné, zakotvené ze všech stran dalšími součástkami, které vypadají jako kořeny mohutného dubu. Po obou stranách sloupu se táhne dlouhý lesklý stůl obestavěný po stranách lavicemi. Pilíř víceméně uprostřed prochází tabulí. Jídelna.

Máme dokonce jídelnu.

Po večerech tu můžeme sedávat, zpívat námořnické písničky...

Boky lodi jako by byly blíž a mě napadá, že uprostřed se nacházejí nějaké skrýše, možná bedny na lanoví. Ostatně vidím několik symbolů FF. Odsouvám náhodně vybrané lesklé víko a nacházím sloupec cínových talířů umístěný ve vyhloubené dutině, aby se při náklonech nerozsypaly. Vedle hrst kovových lžiček, pohárky zastrčené jeden do druhého. U podlahy jsou víka oválná, umístěná vodorovně a táhnou se v jedné řadě. Uvnitř se nachází matrace – silná vrstva prošitého filcu, překrytá chlupatou kožešinou. Postele.

Vybavení této sterilní, lesklé místnosti se sušeným masem, kožešinami a cínovými pohárky zdobenými geometrickými klikyháky propletených vzorů působí zvláště surrealistickým dojmem.

Skanzen a kosmická loď zároveň. Před ozdobená čelem s dračí hlavou, posuvné dveře a bioluminiscenční osvětlení. Šílenství.

Za jídelnou nacházím další přepážku, ale kolečkem a křížkem označené posuvné dveře už pro mne nepředstavují problém. Poslední místnost, do níž vcházím, je komora s trojúhelníkovým půdorysem – na normální plachetnici by to byla kotevní komora a skladiště plachet.

Zde však palubu zaplňují oválné útvary vyplňující celou místnost jako gigantická vejce postavená na špičku. Jsou trochu menší než nádrže s vodou a liší se nejen absencí otvorů k nalévání, ale také vystouplým symbolem na špičce, který však není nijak záhadný. Dokonce ani nepřemýšlím, jestli vyceněná lebka na zkřížených hnátech

znamená pirátskou vlajku, nebo vysoké napětí. Prostě opouštím místnost a zavírám za sebou dveře.

Vracím se na zád, kde jsme nechali koně, zbraně a část zavazadel.

Jadran leží jako pes na natažených nohou a okusuje kost. Přidrží si ji kopyty, kost křupe v silných čelistech. Teď mi připomíná spíš draka než koně. Dívám se na něj, zvedá hlavu a z hrdla mu zazní zahučení na přivítanou, a já se na okamžik cítím osamoceně. Ztracený ve vesmíru, mezi draky, kouzly, divokými bojovníky a ledovými drakkary.

Osamocený, opuštěný a znechucený. Stýská se mi po čemkoli normálním.

Poblíž pravoboku nacházím spirálovité schodiště vedoucí na přídový kastel a na levoboku menší oválnou přepážku. Známý symbol vektorů tady ale není, jen vhloubený zubatý tvar lidské dlaně s roztaženými prsty.

Chvilí se na něj lhostejně dívám.

Dlaň. V severní Africe je to „Fatmina ruka“, která odhání démony. Modré nebo okrově červené stopy takové dlaně se dělají na zdi. Neprojdeš. Já, Fatma, chráním své děti. Kdyby byla stylizovaná, s narovnanými třemi prsty a pokrčeným palcem a malíčkem, znamenal by „hamsu“ – pět pilířů islámu. V dnešních dobách je Fatmina ruka často vyrobená z fólie a znamená: „Pozor, sklo.“ Nechce se mi přemýšlet, a tak prostě jen přiložím dlaň, ledový kruh okolo se vnoří dovnitř a tabule se dá přesunout. Ostražitě se přikrčím, připravený uskočit, ale při pohledu na to, co se objeví za přepážkou, vyprsknu smíchem.

Vidím lesknoucí se ledové stěny malé místnosti, sedátko proudnicového tvaru přikryté víkem, vyčnívající oblou mísu a svítící úhoře uvězněné za ledem.

Směju se. Na chvíli mám toho, kdo stvořil ledový drakar, rád jako vlastního bratra.

Zvedám víko a s pocitem nevýslovné úlevy za sebou zavírám dveře.

Klozet funguje zároveň jako bidet. Schází mi jen něco ke čtení.

V přídovém kastelu nacházím kapitánskou kajutu, zasedanou do zvedajícího se šikmého čelenu, ukončeného několik metrů nad vodou dračím ocasem jako biskupská berla.

Uprostřed je dřevěný kruhový stůl vyřezávaný normanskými vzory, obestavěný křesly šlohnutými z Odinova dvorce, v proudnicové prohlubni paluby se nachází lůžko pokryté chlupatými kožešinami. „Star Trek“ a „Píseň o Nibelunzích“ zároveň.

Přenáším do kajuty svá zavazadla, vedle lůžka nacházím stojan, na který rozvěším zbraně, sundávám si meč, palaše a odkládám luk. Štít opírám o stěnu a najednou jsem v pokušení na něj namalovat něco vikinského.

Třeba aspoň logo banky Nordica.

Skrz poloprůhledné lodní boky vidím černou vodu fjordu, v dálce se pohybuující tmavé stromy a skály pokryté sněhem jako rozmazané přízraky prosvítající sklovitou stěnou.

Nacpávám si dýmku, vytahuju z vaku plastovou láhev a nalévám si na palec do kovového hrnku. Máme tu kapitánskou kajutu – na palubě drakkaru neobvyklou věc, ale taky máme nekompetentního kapitána, který bude během celé plavby popíjet, protože nedokáže snést tíhu odpovědnosti a vlastní neschopnost. Drakkar zmizí někde mezi ledovci a v bouřích, zůstane po nás jen píseň.

Vycházím z kajuty, zahalený do kožešin a s hrnkem v ruce, a broukám si: „Náš kapitán šílený byl, říká se, že smlouvu s ďáblem měl...“ Družina sedí pod ochranou lodních boků, Sylfana k sobě svazuje lana z hromad přichystaných na palubě, Grunaldi se opírá o mohutný ledový čelen s dračí hlavou a zamračeně hledí na skalisko fjordu.

Při pohledu na mne pozvedne obočí a tázavě ukáže prstem nejdříve na mě a pak na palubu.

„Je tam průchod,“ vysvětluju. „A je tu bezpečno. Nemá smysl sedět tady nahoře. Našel jsem vodu, maso a sýr, spoustu jídla. Loď je divná, ale bytelná, a je vybavená na cestu. Nezdá se, že by se s námi měla rozpadnout.“

„Přímo to tady smrdí písněmi bohů,“ ucedí Warfnir.

„Raději si začni zvykat,“ říkám. „Teď se budeme tím svinstvem brodit. Máme zabít Pěvce a plujeme za Pěvcem. O co jde s tím lanem?“

„Potřebujeme loď,“ říká Grunaldi a odvrátí se od výhledu před přídí. „Normální, takovou, která se nepromění v miskou kaše nebo hejno sledů. Tam, podél fjordu Dragoriny, žijí lidé. Zima teprve začala, určitě ještě všichni nestačili schovat lodě. Až kolem nějaké poplujeme, Spalle přeskočí palubu s lanem, doplave tam a přiváže ji. Pak lano přitáhneme a budeme mít loď.“

„Proč právě Spalle?“ ptám se. Nějak jsem si zvykl, že ten chlapík je buď u koní, nebo na hlídce.

„Protože umí nejlíp plavat,“ vysvětluje Grunaldi. „Od dětství se koupe v dírách vysekaných do ledu a v potocích stékajících z ledovců. Kdokoli jiný by se kvůli chladu utopil, ale jemu je to úplně jedno. A ty z lodi vystoupit nemůžeš, protože není jasné, jestli by nás pak nezmrazila.“

Přikyvuju. Rád bych něco namítl, ale nápad je to dobrý – tím spíš, že i já sám jsem přišel na to, že se beze mne drakkar změnil v lednici. Přinejmenším je to aspoň *nějaký* nápad. Lepší než nic.

„Tady nahoře podél řeky nejsou žádné osady,“ říkám. „Až k těm malým propojeným jezerům. Zůstane tady jeden z nás, aby se rozhlížel, pak ho vystřídáme. Dole je teplo, světlo a jídlo. Loď nejspíš najdeme až zítra. Zůstane tu Warfnir, ostatní dolů. Za soumraku ho vystřídá Spalle, pak Sylfana, potom já a pak Grunaldi.“

Jdou dolů naplnění pocitem, povznášejícím na duchu, že vím, co dělám, a mám nad situací kontrolu.

V jídelně úderem pěsti rozžehnu mihotavé světlo zeleně zářících dračích úhořů. Ohniví lidé ostražitě uskakují, chytají se rukojetí mečů, příkrčení chvíli zírají skrz stěny, shluknutí do skupinky zády k sobě.

„Tuhle loď vyrobil Pěvec,“ vysvětluju. „Předpokládám, že je to někdo z mého lidu stejně jako Aaken, král Hadů, protože je všechno tak divné. Ale neobjevil jsem tady nic

nebezpečného. Zatím. Najděte si místa na spaní. Jenom nevím, jak to udělat, aby tady bylo tepleji.“

„Za tím účelem se obvykle rozdělává oheň,“ říká Grunaldi kysele. „Ale jak to udělat na ledu, když nemáme dřevo...“

„Není to opravdový led. A když člověk chce, aby loď plula, musí obvykle někdo veslovat nebo napsat plachty. Tahle loď pluje sama. S teplem to bude stejné.“

Neochotně se rozcházejí po jídelně, napnutí a opatrní. Sylfana hladí prsty víka úložných beden s pravou rukou sevřenou na rukojeti meče, který má přehozený přes záda. Grunaldi opatrně klepe na stěnu, za níž hadími pohyby plavou svítící pekelné murény. Spalle pokleká k pootevřenému víku lůžka, špičkou meče zvedá kožešiny, které tam leží, opatrně nahlíží pod matraci.

Všichni mlčí. Atmosféra houstne. Vlezli za mnou na palubu, pohánění smyslem pro solidaritu a pocitem, že mají úkol, a teď se cítí, jako bych jim přikázal sedět v předsálí netěsnícího reaktoru.

Nezahmouří tady oko a tím spíš nevydrží to, co se bude dít dál. Jenže jediné, co jim můžu slíbit, je ještě více chladných mlh, magie a nesmyslů, proti kterým je loď plující podle pokynů autopilota a osvětlovaná úhoří v podstatě jen racionální úvod.

„Sedněte si,“ říkám rozkazovacím tónem. Neochotně přicházejí blíž, osahávají ledové stolečky a opatrně si na ně sedají, jako by jim každou chvíli měly vybuchnout pod zadky.

Otevírám nádoby s jídlem, odsouvám víko bedny a vytahuju misky, nože a kalíšky. Hlavně se ale rozhlížím po vybavení lodní kuchyně. Jestli rozlousknu, jak funguje kuchyň, a pokud se mi podaří uvařit aspoň polévku, určitě přijdu i na to, jak zapnout topení.

Grunaldi pokládá dlaň na skelnou desku stolu a čeká, jestli se mu povrch začne pod prsty rozpouštět. Spalle vytahuje z váčku brousek a pomalu, systematicky jím přejíždí po čepeli meče. Skřípání naplňuje jídelnu, až z toho

běhá mráz po zádech. Sylfana se kouše do rtu a nejistým pohledem přeskakuje po stěnách, jako by se jí vzápětí měly zhroutit na hlavu.

Otevírám další a další víka, až nakonec ustupuju o pár kroků a přivírám oči. Architektura plachetnice je logická záležitost. Je vynucená okolnostmi a užitnou hodnotou. Někdo, kdo se postaral o toaletu na zádi a o druhou, jak jsem zjistil, na přídi, určitě myslel i na vytápění kajut a přípravu jídla.

Vaření na lodi není tak snadné – obzvláště na moři. Kuchtík nemůže být každou chvíli opařený horkou polévkou nebo zasypaný uhlíky z ohniště. Kuchyně musí být zajištěna proti houpaní. Nějaké lodní kuchyně byly přece i na starověkých lodích. Někdy vypadaly jako domky kryté stříškou s taškami a s komínem trčícím nad palubu.

„Kde se na vlčích lodích obvykle vaří?“ ptám se.

Spalle ukazuje na zád'.

„Vzadu, v...“ a vyštěkne něco, co zní, jako by si odplivl do rozžhaveného uhlí. Můj slovník neobsahuje námořnický slang. Spalle máchá rukama, jako by předstíral opravu neviditelného bicyklu. „Kotel s uhlím je zavěšený na okovech jako v závěsech... tak... a tak... Když se rozhoupe, je ohniště vždycky rovně a nad ním je hrnec, taky upevněný...“ Zase komplikovaná pantomima.

Kardan. Vynalezli kardanový závěs. To není špatné. Když na zádi, tak na zádi. Jdu tedy na zád' a hledám. Lodní kuchyně by podle rozměrů lodě měla mít kapacitu nejméně dvacet lidí, a to není žádná jehla v kupce sena. Nemohla se schovat pod vakem ležícím v nákladovém prostoru ani pod mou čepicí.

Pak vylézám nahoru vedle kapitánské kajuty, ještě jednou se procházím po palubě a hledám ústí komínu. Je možné, aby v sobě některá ze skříněk ukrývala magickou mikrovlnku? V tom případě budeme odkázáni na studenou stravu – mí lidé se nedotknou ničeho, co ohřály písně bohů.

Warfnir sedí na přídi, zahalený do chlupaté kožešiny a poprášený drobným sněhem, který padá už od rána, dívá

se před příď na skalnaté břehy kroutícího se fjordu, na řeku, na bezlisté pokroucené stromy trčící ze závějí. Svět v černé a bílé.

Obrací se okamžitě, jen co se objevím. Na jeho kolenou leží krátký reflexní luk.

„Hledám komín,“ vysvětluju. „Nemůžu najít kuchyň.“

„Píseň lidí říká, že na lodích se místo pro vaření umísťuje dozadu, pod...“ zase nesrozumitelné zachrčení, „vlevo od žebříku, jenže tady není nic jako v Písni lidí.“ Odplivne si na palubu a zavrtí hlavou. „Takové lodě si za chvíli všimnou bohové. Vůbec se jim to nebude líbit... Myslím, že nás potopí, hned jak vyplujeme na moře. Navíc v tuhle roční dobu...“

„Nějak sem připlula,“ konstatoval jsem. „Až k branám Ohnivého domu. A bohové ji nepotopili.“

Proklepávám stožár, jenže netuším, jak by měl ten podivný ledový materiál znít. Dutě, nebo ne? Dokonce ani netuším, jestli opravdu plní funkci stožáru. Vidím nějaké tyče, které jsou k němu připevněny v pravém úhlu jako pro latinské plachty, ale po samotných plachtách ani stopa. Několikrát projdu celý drakkar, ale nenacházím nic, co by mohlo být ústím komínu.

Vzdávám to a vracím se do podpalubí příďovým vstupem uzavřeným poklopem, jenž je ozdoben klikyháky s rostlinnými motivy. Co se dá dělat. Studená strava.

Nelíbí se mi, jak moje posádka sedí u stolu. Vyplašeně, lhostejně, prostoupená pověřčivým strachem. Nastoupili na loď v aktu bezmyšlenkovité, zoufalé odvahy, jenže tady nedochází ani k bitvám, ani k hrdinské smrti, jsou tu jen samé magické písně, nic není stejné jako v Písni lidí a všechno je divné.

Házím na stůl svazek proužků sušeného masa a něco, co připomíná sýr, balíček sucharů, jak doufám, a pak se přehrabuju v sarkofázích a třesu vším, co připomíná láhev. Nakonec nacházím jeden ze zásobníků, naplněný džbány opletеныmi provazem, každý nejméně pětilitrový. Jeden z nich stavím na stůl a doufám, že nebude obsahovat ně-

jaký druh dračího oleje. Spalle nožem odstraňuje vosk, se zvukem připomínajícím otevírané šampaňské vytahuje zátku a opatrně přičichne k ústí džbánu. Mračí se, vylévá trochu něčeho tmavého a mírně zpěněného na dno kalíšku, potom do toho ponoří prst a olízne ho, aby se jeho obličej nakonec rozzářil.

„*Draffanmjääl*,“ alespoň mně to tak zní. Něco-mléko. Začátek mi taky cosi připomíná, ale jen vzdáleně. Orlone-tvor...? Lvorel...? Gryf?

„Gryfí mléko?“ ptám se.

Spalle vesele přikyvuje.

„Vyrábějí ho na Pobřeží gryfů, na sever od Pustiny strachu. Musí se míchat s vodou, pokud se nechceš okamžitě opít. Je tmavé, silně sycené a dražší než pivo. Jeho tajemství znají jenom Gryfitové.“

„Prostě dojí gryfy,“ ucedí Grunaldi a bere mu džbán, aby si nalil do kalíšku. „Pivo jako pivo, jenom je tmavé, sladké a těžké. Vaří ho s medem, nějakými švestkami a ještě s něčím dalším, aby ho prodávali nevinným holobrádkům za těžké peníze a vyprávěli jim pohádky o gryfech. Naše pivo je lepší. I když přiznávám, že tohle se na mořské plavby hodí líp, protože vydrží déle.“

Opatrně usrкну a na zlomek vteřiny mám v ústech supernovu vzájemně si protiřecících chutí. V nose připálenou obilnou kávu, chlebový kvásek a guinness, v ústech sirup proti kašli, šlehanou smetanu, terpentýn, mazlavé mýdlo a shnilé mango. Polykám a rozhoduju se dolít si vodu. Říhám jakoby po banánu se sleděm. S ohledem na to, co jsem tady zatím pil, to zase není tak špatné.

Gryfí mléko proudí do kalíšků, na stole se objevuje džbán s vodou. V kabině je zima, ale aspoň nám na hlavu nepadá sníh a nefouká tu vítr. Po dvou kalíšcích pro každého se začíná nálada trochu zlepšovat. Nacpávám si dýmku.

„Vyprávěj mi o Ledové zahradě,“ prosím a dívám se Grunaldimu přímo do očí. „Jako jediný z nás jsi tam byl.“

„Prokleté místo,“ říká po chvíli přemýšlení. „Je na ostrově. Severně od Ostruhových ostrovů. Po mnoho let tam při-

plouvali jen ti, kdo se ztratili mezi skalnatými ostrůvky nebo koho tam zahnila bouře. Skalnatý ostrov, sem tam pár stromů, divoké kozy a hory. Ale voda tam byla. A nikdo tam nebydlel. Jenom občas tam tábořili námořníci nebo ti, kdo loví mořské příšery. Jenže před několika lety se všechno změnilo. Vybuchl tam vulkán. Ne velký, ale rachot byl slyšet i na moři a v noci se na horizontu dalo zahlédnout světlo a ve dne sloup kouře. Po několika měsících vyhasl. Rok na to se objevily zvěsti o kamenných osadách, které tam vytvořila láva, a o tvorech, co vylezli z kráteru, aby se na ostrově usadili. O mocném Pěvci, kterého zrodil vulkán a vládne vodě, ledu a ohni. O přízračných lodích z ledu, co přepadají koráby vracející se z dalekých výprav. Pravda je, že lidé začali nacházet prázdné dračí lodě kolébající se na moři, bez posádky a kořisti. Dokonce se stávalo, že divní pololidé v noci vycházeli z moře a vylupovali osady na břehu. Podivné bytosti připomínající přízraky z mlhy, Probuzené, jenže rozumné. Brali všelijaké věci, ale ne vždycky cenné. No a unášeli lidi. Hlavně mladé dívky. Nikdo netušil, kdo to je. Nikdy nebyla nalezena mrtvola Vulkánových lidí, říkalo se, že železo na ně neplatí, že mizí v temnotách, ale jsou stvořeni z ohně, a jindy zase z ledu nebo ze zčernalé lávy. Že žerou oheň a serou blesky, jak se obvykle tvrdí, když se děje něco divného a prostáčci začnou žvanit, co jim slina přinese na jazyk. Normální žvásty starých bab a dědků, kteří to mají v hlavě pomotané.“

Grunaldi upíjí ze svého kalíšku a pak se zlostně zadívá dovnitř. Podávám mu nádobu, Spalle úslužně přisune džbán s vodou.

„Tehdy už probíhala válka bohů a lidé na každém kroku vyprávěli tak divné věci, že nebylo jasné, jestli někdo mluví o tom, co sám viděl, nebo to aspoň viděl někdo rozumný, koho zná, anebo jestli to nemá v hlavě v pořádku, protože to přehnal s bylinkami v pivě. My jsme ale dřepěli v Ohnivé zemi a tomuhle všemu jsme se smáli. Jednoho roku jsme já, můj bratranec Skafaldi Mlčící vítř

a Horleif Dešťový kůň svolali své lidi a se třemi loděmi vypluli na moře. Chtěli jsme plout až za Ostruhové ostrovy a vydat se na jih do prokleté země, které Amistrandingové říkají Kangabád, abychom tam získali svou část toho, co nám Amistrandingové sebrali, když okradli naši zem. Jenomže tehdy přišly těžké časy i na ně. Nastalo velké sucho a oni si vzpomněli na temnou bohyni, kterou uctívali kdysi, za dávných císařů. Ztratili zbytky soudnosti a pustili se do sebe. Ještě než jsme tam dopluli, potkali jsme spoustu lodí, které se předčasně vracely domů. Na jejich palubách seděli zamračení muži, naplnění smutkem a vztekem, kteří v té prokleté zemi nenalezli nic jiného než rány. Tvrdili, že Amistrandingové teď olupují sebe navzájem a že se setkali jen s hladovou a otrhanou armádou, prchajícími chudáky a šílenými kněžími v maskách, příliš hloupými dokonce i na to, aby se uměli obohatit, s hladem a ošklivými nemocemi. Nevěděli jsme co dělat, protože na to, abychom pluli dál, jsme neměli ani čas, ani dost zásob. A tehdy se k nám v přístavu na ostrově jménem Vlčí vytí, kde jsme seděli, popíjeli a snažili se přijít na to, co dál, připojil jeden chlap. Jmenoval se Ejolf Nesoucí kámen. Ten člověk prý byl poctivý sedlák a velký styrsman, který měl čtyři lodě a žil na Pobřeží gryfů. Když jsme se s ním setkali, nebyl na tom moc dobře, protože – jak tvrdil – vulkánoví démoni napadli jeho osadu a unesli mu dceru i s nějakými dalšími děvčaty. Ejolf byl tehdy na moři, a když se vrátil, našel svůj majetek v troskách a většinu lidí mrtvých. Řekl nám, že jestli poplujeme na ten prokletý ostrov a najdeme jeho dceru, dá nám vše, co mu zbylo: tisíc stříbrných marek – a kromě toho prý v sídle Vulkánových lidí najdeme všechny možné věci, které uloupili na moři a na pobřeží podobným nešťastníkům, jako je on. Upozorňoval na to, že Vulkánových lidí nemůže být moc, že většina určitě bude na moři a poslední věc, kterou by čekali, je útok na jejich vlastní sídlo. Tisíc marek ve stříbře je hodně, dokonce i když se to rozdělí mezi tři lodě – a od chvíle, kdy nastaly těžké časy, by se to-

lik dalo u Amistrandingů získat jenom stěží. Poradili jsme se a pak se rozhodli, že to uděláme. Byl mezi námi starý kormidelník, Alofnir Vodní kůň, který tvrdil, že ví, kde se ostrov nachází, a že se mu tam možná podaří doplout. Mezi skalnatými útesy Ostruhových ostrovů je těžké doplout podruhé na to samé místo – obzvláště tak daleko na severu, kam se skoro nikdo neplaví. Ejolf s námi nevyplul, tvrdil, že se musí postarat o to, co mu zbylo, a zaplatil nám jen jednu třetinu. Zbytek měl dát, až přivezeme jeho dceru. Moc se mi to nelíbilo a chtěl jsem vědět, proč se tam nevydá sám, když je styrsman a má čtyři lodě. Podle mne by muž, jemuž někdo uloupil majetek, a navíc mu sebral i holku, měl vyplout sám a postarat se o spravedlnost – obzvláště když by tím ušetřil hromadu peněz, a nejenže by získal slávu, ale taky by snadno přišel k obrovské kořisti a pořádnému majetku. Jenomže mě ukřičeli. Třetina z tisícovky marek, ve které se tu a tam třpytily zlaté tolary, vyspaná na jednu hromadu, všem pobláznila hlavy a ani se netajili tím, že je bolí už jen myšlenka na jejich vrácení – kvůli mně, který se motám v temných zákoutích svých zmatečných myšlenek. Tvrdili, že je Ejolf možná příliš zdrcen ztrátou, aby se sám chopil pomsty, nebo že jeho lidé za moc nestojí – jak je u Gryfitů obvyklé – a že možná mají čtyři lodě, ale určitě malé. Ostatně je to jenom jeho věc, jestli má dost odvahy, nebo ne. Můj bratranec Skafaldi Mlčící vítr se dokonce odhodlal k tomu, aby prohlásil cosi o starcích, kteří by měli zůstat doma a hrát si s vnuky, místo aby se pletli pod nohama smělym mužům, kteří se nebojí ani moře, ani báhorek o vulkánových příšerách a sáhnou po každém zlatu, jež zahlédnou. Takže jsem se s ním musel poprat.

Opustili jsme tedy Vlčí vytí a vypluli na sever. Mnoho dní jsme kroužili v mlze mezi ostrovy a několikrát jsme se navzájem ztratili. Dvakrát jsme bojovali s mořskými netvory, až zhruba po měsíci Alofnir, který byl do té chvíle zasmušilý a mlčenlivý, konečně začal ve hvězdách a míjených pobřežích něco rozeznávat a vedl nás skalnatými úži-

nami. A tehdy jsme spatřili ten prokletý ostrov. Byl celý zahalený v mlze a na kopcích u pobřeží se tyčilo velké sídlo ze sklovitého kamene. Mělo zdi, hlásky a věže, hustě nasázené jako les, se střechami ostrými jako rampouchy, a z dálky se lesklo. Někteří z nás takové budovy viděli v jižních zemích a tvrdili, že jsou to nebezpečná místa, protože v nich obvykle sídlí král nebo někdo stejně důležitý, obklopený vojáky. Aby bylo možné takovou tvrz dobýt, je potřeba armáda stovek, nebo dokonce tisíců lidí, silné stroje a strašlivá spousta času. Ostatně stačilo se podívat na zdi.

Takže jsme ostrov z dálky obepluli a našli malou zátoku obklopenou lesem a skalami, s oblázkovou pláží. Počkali jsme na moři, až se setmí, a pak jsme pod ochranou noci připluli ke břehu. Vylosovali jsme ty, kdo měli zůstat u lodí, a kdyby k něčemu došlo, vyplout na moře, a pak jsme se vydali na pevninu. Ostrov nejspíš není moc velký, ale je hodně kopcovitý, a teprve za úsvitu jsme se dostali do míst, kde stál hrad. Je vysoký, celý z kamene, a vypadá jako několik domů naskládaných jeden na druhý. Zanořuje se do úbočí hory, která už teď vypadá úplně klidně. My jsme toho tehdy moc neviděli, protože nás od ní dělil kráter a štíty obklopující vulkán. Kráter se pokryl skálou, která jenom na některých místech trochu doutnala, ale většinou byla úplně studená a pevná a dalo se po ní přejít. Teplo, které vycházelo odněkud ze země, mohlo za to, že tam bylo horko jako v jižních krajích. A uprostřed kráteru bylo malé jezírko. Nesmrdělo sírou, jak to na takových místech většinou bývá, ale voda byla hodně čistá a stejně modrá jako naše. Na úbočí rostly stejné rostliny jako na Jihu. Keříky medových švestek, nějaké ovocné keře, vinná réva a divné stromy. To místo bylo moc hezké a divoké zároveň. A když jsme údolím procházeli, nikoho jsme nepotkali – jenom pár ptáků a zvířat.“

Zhluboka se napije a chvíli obrací hrnek v dlaních. Zdá se být nervózní a vyvedený z míry, a taky mluví jinak, než když vypráví ty své námořnické historky. Asi o tom z nějakého důvodu ještě nikomu neřikal, přestože by tahle his-

torka mohla být hitem kterékoli zimní sezóny. Dolévám si gryfí mléko a klidně potahuju z dýmky. Čekám, co bude dál.

„Do té chvíle jsme šli jeden za druhým, každá loď zvlášť, v plné zbroji, a bylo nás dohromady sto jedenatřicet,“ pokračuje Grunaldi. „Ale potom jsme se rozprchlí mezi stromy a keře, pro případ, že by se někdo rozhodl podívat naším směrem. Proplížili jsme se k hraně, abychom nahlédli dolů, a zjistili jsme, že nás od zdi hradu dělí ještě jedno údolí. Bylo celé zarostlé stromy a keři a všechny byly bílé a třpytily se. Na dně údolí se válela hustá mlha. O kus dál jsme viděli vodopády proudící ze skal a pak potok, který plynul skalnatým úvozem a leskl se jako hladká zeď. Taky jsme viděli bránu ve zdi a most nad příkopem. A spoustu věží, ostrých jako hroty kopí. Tvrz se zadní částí opírala o horu a směrem k moři byla otevřená. Viděli jsme, jak odtamtud vyplouvají rybářské lodě, normální snekkary a dolery, a jak dovnitř vplouvá ledový koráb stejný jako tenhle, na obou koncích zakroucený, lesklý a štíhlý jako nůž, úplně jako by ho hrad polykal. Zdi vybíhaly daleko do moře. Dokonce i ze skalní hrany, odkud jsme se dívali, bylo vidět, že po cimbuřích chodí lidé, a to, co drželi v rukou, určitě nebyly rybářské pruty. Zeptal jsem se přátel, jak teď v jejich očích vypadá Ejolfovo vyprávění a co si máme počít ve sto lidech proti kamenným zdem. Taky jsem chtěl vědět, jak mají v úmyslu najít v kamenném městě styrsmanovu dceru, až se dostaneme dovnitř.“

Horleif Dešťový kuň navrhl, že bychom se měli na moři dostat na jeden z těch ledových korábů, dobýt ho, vplout dovnitř a předstírat, že jsme posádka, a pak že se uvidí. Skafaldiho zase napadlo, že bychom mohli vyzkoušet bránu za mostem, protože je viditelně otevřená, a vejít dovnitř jakoby nic, pokusit se vmísit do davu a potom udeřit ze zálohy, sebrat, co se dá, prosekat si cestu do přístavu a uprchnout lodí na naši pláž. A když se nám podaří zjistit, kde ukrývají unesené ženy, vzít jich s sebou tolik, kolik zvládneme. Já jsem odpověděl, že oba nápady jsou stej-

ně skvělé a stejně dobře můžeme přelézt skalní hranu a pak se dolů spustit po lanech. A že dostat se nepozorovaně za zdi lze mnoha způsoby, protože to viditelně nikdo neočekává – ale že z toho nic moc mít nebudeme, když nevíme, co můžeme očekávat uvnitř hradu. Nakonec jsme se shodli na tom, že musíme zkusit špehovat a přinejmenším zjistit, kolik je uvnitř ozbrojenců.

Takže jsme se rozdělili. Ti, kdo žili v horách a uměli nejlíp šplhat po skalách, si vzali lana a vydali se po hraně kolem kráteru, aby se dostali za vodopády a vyzkoušeli můj nápad, část se měla proplížit bílým údolím do blízkosti brány a zjistit, co se dá podniknout touhle cestou. Zbytek se měl schovat ve skalách a čekat na signál. Já jsem šel s těmi, kdo měli projít údolím a připlížit se k bráně. Samozřejmě jsme si nejdřív po celonočním pochodu horami a lesem odpočinuli a trochu se napili, jak už to před bitvou bývá.

Nebylo snadné sejít z úbočí, aniž by nás viděli strážci, procházející po vrcholku zdi. Zvládli jsme to jen díky tomu, že tam rostly keře a bylo tam hodně balvanů a že se na dně údolí válela mlha.

Nebyla to chladná mlha, jaká se objevuje, když přicházejí přízraky z obětíšť. Bylo tam docela teplo a ve vzduchu se vznášela nezvyklá vůně. Sladká, smutná a hezká zároveň. Totiž, tvrdili to ostatní. Pro mě byla moc těžká, hned se mi z ní začala točit hlava a za chvíli mi bylo na omdlení. Na dně údolí jsme přestali přebíhat od kamene ke kameni a ukrývat se mezi keři a v suché trávě. Zahalila nás mlha. Neviděli jsme zdi ani hrad, jenom stromy a keře vyrobené z ledu. Teplého ledu, který se nerozpouštěl stejně jako tahle loď. Větve, listí i květiny byly jako utkané z ledové krajky a jemně cinkaly jako křišťálové zvonečky, když jsme je rozhrnovali.“

Na okamžik se narovná, dívá se na své ruce, jako by se chtěl přesvědčit, jestli se netřesou. Svírá je do pěstí a opírá o stůl, a potom sahá po zdobeném cínovém kalíšku a vypije ho do dna. Kouká na nás, na jednoho po druhém, jako by se bál, že se rozesmějeme – ale nikdo se nesmál.

Sylfana na něj hledí přes propletené prsty, má skloněnou hlavu, Spalle se dívá vyčkávavě a hraje si s kouskem sušeného uzeneho masa, v druhé ruce má nůž. Grunaldi si nalévá polovinu kalíšku gryffího mléka a dolévá ho vodou.

„To, co se stalo pak, si pamatuju jako ve snu,“ říká a pomalu vrtí hlavou. „Nebo jako v těžké opici. Nevím, co z toho, co jsem viděl, je pravda. Pamatuju si, jak jsme chodili mezi ledovými stromy a keři, jak nám pod nohama rostly lesklé květiny, které při každém závanu větru cinkaly. A pak z mraků, které ležely nad horizontem, vyšlo ranní slunce a v tu chvíli se celá zahrada rozzářila všemi barvami. Jako duha nebo křišťál. Jiskřila mlha, listí i květiny a my na to ohromeně hleděli. A v tu chvíli všechny ledové květiny otevřely kalichy.“

Dnes si myslím, že nás možná připravila o rozum vůně květin. Viděl jsem, jak si člověk, který stál vedle mě, sundal přilbu, nechal ji dopadnout na zem a pak si klekl, zabodl do země meč a rozplakal se jako dítě. Vyděsil jsem se a zeptal se ho, jestli ho něco bolí, nebo jestli to nepřehnal s pitím, ale on mi odpověděl, že slyší ukolébavku, kterou mu zpívala matka, a cítí se, jako by získal všechno, co tak dlouho hledal, jako by se konečně vrátil domů. Mlha se začala zvedat a já jsem uviděl, jak se většina našich lidí plazí mezi ledovými rostlinami, jako by byli opilí, jak odhazují zbraně a sedají si nebo lehají na zem. Cítil jsem, jak se mi čím dál víc točí hlava a začínám se potit. Pochopil jsem, že nás za okamžik zahlédnou strážci z hradeb a stačí, aby sáhli po lucích. Viděl jsem Skafaldiho, svého bratrance, jak sedí na zemi mezi kameny nad malým jezírkem a hihňá se. Došel jsem k němu a vzal ho za rameno. Otočil se a v tu chvíli jsem uviděl, že má děsivé oči, matné, jako vyplněné krví a mlékem. Nabral přilbou vodu z pramene a řekl mi, abych se napil. ‚Pij!‘ vykřikl. ‚Je to lepší než vína z jihu, lepší než sváteční pivo. Nikdy jsi nepil nic lepšího!‘ Lokl jsem si, ale byla to jen obyčejná čistá voda. Zatřásl jsem s ním, ale on zase začal pít a pak odhodil přilbu a řekl něco jako: ‚Našel jsem. Konečně jsem našel.‘ Všude kolem jsem

viděl Ohnivé lidi, kteří chodili vrávoravým krokem, smáli se nebo plakali, anebo seděli na zemi a s přihloupplým úsměvem zírali před sebe, jako by se jim otevřely dokořán jarmakandské harémy. Takových jako já, kteří zůstali stát se zbraní v ruce a nevěděli, co mají dělat, bylo jenom pár. A pak jsme uviděli...“ Grunaldi se odmlčí, udělá několik bezradných gest, jako by nedokázal najít slova, což se mu stává jenom zřídka. „Bylo to trochu jako... jako lidé proměnění mocí obětiště, jako zrůdy, které vytvářejí šílení Pěvci ve vzdálených zemích. Spatřili jsme skupinku dívek. Nahých dívek, ale když jsme se podívali pořádně, bylo jasné, že to nejsou normální ženy. Byly moc krásné, ale zároveň připomínaly zvířata. Možná srny nebo gazely. Dokonce úplně stejně cupitaly na místě, trochu vyděšené a shluklé do malého stáda. Viděl jsem, že mají kůži pokrytou jakoby hodně jemnou, krátkou srstí a místo prstů u nohou mají drobná kopýtka. Proměněnci jsou většinou znetvoření, jakoby nemocní, jenže ony vypadaly přirozeně, jako by se takhle narodily. Až na to, že to nebyly lidské ženy. Dokonce i jejich obličej byly zvláštní. Tváře hezkých dívek a zároveň zvířátek. Připadalo mi, že nemají víc rozumu než gazely. Slyšel jsem jejich chichotání, ale bylo to volání, ne skutečný smích.

Další se náhle hladké a mokré vynořily z rybníčku jako mořský kůň z díry vysekané v ledu. I ony měly tvary krásných dívek, ale zároveň byly jako mořští tvorové, vlasy měly zelené. Připomínaly vodní rostliny a na krku se jim otevíraly žábry.

A všechny se přitiskly k našim vojákům, aby je hladily a hýčkaly, zatímco oni stáli jako omámení a pouštěli z rukou zbraně. A v tom šíleném davu zůstal jen asi tucet příkrčených mužů jako já, pohupujících se na příkrčených nohou a s napřaženými meči, až jsme se nakonec shlukli do kruhu zády k sobě. Nevěděli jsme, co dělat dál.

Mlha se v paprscích ranního slunce rozplynula, jako by někdo odhrnul závěs. Viděl jsem vodopád, horu a lesknoucí se zdi hradu. Trochu stranou na kameni vyčnívají-

cím ze země seděl netvor. Vypadal jako mohutný muž, nahý, jen s divným prsním plátem připomínajícím želví krunyř. Nad skráněmi mu z hlavy vyrůstaly zakroucené rýhované rohy, měl silné vystouplé čelo, zvláštní zploštělý nos a špinavě žluté kulaté oči. Díval jsem se, jak divně dřepí na ostré skále, na jeho nohy jen se dvěma prsty ukončenými kopyty a na široká ramena. V jedné ruce držel železné kladivo na dlouhé násadě a v druhé velkou, zatočenou mušli. Slyšel jsem, jak muži vedle mě vzývají Hinda nebo Kováře, aby hleděli na jejich smrt a připravili pro ně pastviny Údolí snů. Býčí muž se na nás podíval a frkl, až se zachvěla země. A pak seskočil ze skály a ztroubil na mušli. V tu chvíli na nás z boční brány přes most vyrazili vojáci. Byli tam obyčejní lidé i divní tvorové, promíchaní dohromady. Vyšli na louku, rozestavili se do tří řad a vztyčili před sebou hradbu z pomalovaných štítů.

Dívky se rozprchly jako poplašené gazely, naši lidé vstávali ze země – někteří si dokonce museli zašněrovat kalhoty – a zvedali odhozené zbraně a pak se přidali k nám, stojícím v kruhu. Vodní žínky hbitě naskákaly do rybníčku jako vydry, ale vzápětí vystrčily hlavy s černýma zvědavýma očima, v nichž nebylo nic lidského.

Ozvalo se troubení několika rohů, znějící jako nářek mořských netvorů, a Vulkánoví lidé stojící v šiku se rozezpoupli, aby nechali projít urostlého muže se světlými krátkými vousy, v kalhotách, kazajce a krátkém plášti se symbolem bezlistého stromu vyšitým stříbrnou nití. Ten člověk vypadal staře, ale krácel jistě jako mladík. Opíral se o kopí. Podíval jsem se na jeho diadém a napadlo mě, že to nejspíš bude prokletý král. A že ho musíme zabít, protože je to po dlouhé době první král, který se objevil na našem světě, za Ostruhovými ostrovy, a pokud to neuděláme, brzy přijdou další. Králové se totiž množí jako myši, pokud jim to dovolíš. Jenže když došel blíž, viděl jsem, že to, co sedí na jeho hlavě, není diadém, ale že má takhle znetvořenou lebku. Vyrůstaly z ní útvary ostré jako rampouchy, pokryté normální kůží. Připomínaly hady napl-

něný hrad, stejný jako ten, který se tyčil nad námi. Po boku onoho muže kráčel další tvor, o dobré dva lokty vyšší než on, s čelistmi dravé kočky a mohutnou zlatou hřívou splývající na krk a ramena. Byl porostlý krátkou plavou srstí s hnědými pruhy a v ruce třímал velkou obouruční dvoubřitou sekeru. Za ním kráčeli další čtyři muži zahalení v pláštích s vyšitým stromem a s hlubokými kápěmi. Když se průvod zastavil, shodili kápě a odhalili malé přilby s chrániči z kroužků zahalujícími obličej. Vzadu celou dobu sténaly mušle a rohy a od stojících vojáků zaznívalo pomalé dunění bubnu. Býkodlak odstoupil od skály a postavil se vedle nich.

Sevřeli jsme pevněji šik, někdo vzadu sesbíral štíty, které ležely mezi ledovými květinami. Třásl se mi nohy a polevalo mě horko, jako bych seděl mezi dvěma ohništi, ale v nitru jsem byl naplněný chladem, jako bych vypil spoustu ledové mořské vody. Ostatní – ti, kteří si předtím zachovali v Ledové zahradě soudnost – vypadali stejně. Pot jim stékal zpod přileb a kapal na zem, zbraně se jim chvěly v ruce, jenže já jsem věděl, že to není strach, ale stejná nemoc, která mučila i mne.

Muž, který kráčel k nám, se zastavil ve vzdálenosti několika kroků a potom řekl: ‚Vítejte, mořští poutníci! Vítejte ti, kdo hledáte svoje místo, protože jste ho našli! Vítejte v Ledové zahradě, jež přijme každého a všem dá to, co ztratili!‘ Muž mluvil šroubovaným jazykem, jako by byl duševně zaostalý, a vyslovoval některé hlásky stejně jako ti, kdo žijí za Pustinami strachu. Řekl jsem mu, že jsme válečníci z Ohnivé země a přicházíme pro ženu, již unesl, a také pro odškodnění za křivdy, spáchané na moři i na obyvatelích Pobřeží. Řekl jsem mu, aby je propustil a nechal odejít domů, a potom že se dohodneme na výšce odškodnění, která ale nebude menší než deset marek pro každého z nás a sto za každou unesenou.

Tedy, měl jsem pocit, že to říkám. Slyšel jsem, že slova vycházející z mých úst jsou nesouvislá a blábolivá, jazyk mám jako kus dřeva a nedokážu s ním pořádně hýbat, a co

víc, že zapomínám slova. Místo ‚marky‘ jsem řekl ‚hřebíky‘, místo ‚moře‘ – ‚tam, kde ryby‘. Muž s divnou hlavou ale nejspíš pochopil, co říkám, protože odpověděl, že Ledová zahrada přijme všechny, kdo chtějí zůstat, a nikoho nevězní silou. Všechny ženy i všichni muži mohou odejít, pokud budou chtít. ‚Vy si také můžete vybrat,‘ řekl. ‚Můžete zůstat, nebo odejít tam, odkud jste přišli – podle toho, jak si budete přát. Tam, za Ledovou bránou, na vás čeká hostina na uvítanou, pokud jste zde našli ztracený domov. A tam, za vašimi zády, je stezka, která vede po pláži až k místu, kde jste zakotvili. Pokud ale nemáte dost rozumu a chcete nás porazit silou, za mnou stojí muži. V každém případě je to tak, jak jsem říkal: můžete zůstat. V Zahradě nebo v zemi, která ji živí, anebo odejít.‘

Mezi ledovými stromy jsem viděl tu bránu, kruhovou a tvořenou umělecky propletenými ledovými větvemi, která se otevřela a odhalila další část Zahrady. Mezi stoly zaplněnými jídlem stály mladé dívky, normální i proměněné písní bohů. Taky jsem slyšel, jak tam hrají harfy a píšťaly, viděl jsem kotle, ve kterých se vařilo nakládané maso, rožně, na nichž se opékali ptáci, mísy, na kterých ležely hromady ovoce, a cítil jsem, jak se mi žaludek dere do krku.

Uslyšel jsem rachot, s jakým jeden mladík, Urleif Rudá ruka ze Skafaldiho lodí, odhodil štít a opustil šik, aby se vydal k bráně. Po něm vykročil další a pak další. Jeden z mých lidí se postavil na jeho místo a pozvedl štít, ale každou chvíli šik opustil někdo další, aby odešel.

‚Naši lidé už scházejí ze skalní hrany,‘ řekl můj kormidelník Skafaldimu, který stál před ním. ‚Ti, kdo šli ke štítu, taky viděli, co se děje, a za chvíli tady budou. Slyšel jsem troubení rohů v horách. A těch před námi není víc než tři sta. Vytvoříme hrot a udeříme na ně hned. Zabijeme krále a probojujeme se k bráně, je přece otevřená. Vylezli ven všichni, protože na zdech už není nikdo. Můžeme to město dobýt.‘

‚Tvá slova mi zní jako krákání vran a vytí vlků,‘ odpověděl mu na to můj bratranec. ‚Jako bys mě přemlouval,

abych znásilnil a zabil dospívající dítě. Jestli opustím tohle místo, už nikdy ho nepřestanu hledat. Pokud ho vyplením, bude to horší, než kdybych vypálil chrám Přítele lidí, zabil vlastního otce a matku i své bratry. Přišel jsem totiž domů a nedovolím ti ten domov zničit.'

A v tu chvíli se Skafaldi náhle otočil a jediným pohybem probodl mého kormidelníka, se začvachtáním mu vyvrhl na zem střeva a pak ho sekl přes hrdlo tak rychle, že kormidelník ani nestačil vykřiknout. Můj kormidelník a přítel, Arlaf Mluvící k medvědovi, nám padl k nohám a tryskala z něj krev. A tehdy nás zachvátilo šílenství. Ti, kteří zpočátku vypadali omámení Ledovou zahradou, pozvedli meče proti těm, kdo si zachovali rozum – ale bylo nás málo, necelý tucet. Bodl jsem po Skafaldim, svém bratranci, ale byl jsem slabý, takže snadno odrazil mou čepel a pak sekl shora tak rychle, že odťal polovinu mého štítu. Vzápětí nás oddělil dav ječících mužů bojujících jako hladoví vlci o jedno kůzle."

Znovu se na okamžik odmlčí. Ani nikdo z nás nic neříká. Napije se.

„Moc si toho nepamatuju. Jen křik, řinčení železa, padající lidi, krev, která tryskala do vzduchu, a ledový prach, jenž stoupal od našich nohou a třpytil se na slunci. Ten muž s divnou hlavou křičel něco s pozvednutýma rukama, jeho křik se utápěl v rachotu a řinčení železa, ale jeho lidé prostě jen stáli a dívali se, jak se navzájem pobíjíme. Někdo mě držel za hrdlo, tlačil jsem ze všech sil rozbitým štítem, kopl ho kolenem a sekl shora, přetnul mu nákrčník přílby, někdo další mi rozsekl rameno. Kdosi chrčel a plival krev a pod našima nohama jich leželo už tolik, že o ně každou chvíli někdo zakopl, když se mu nohy zapletly do zkroucených končetin. Protivníci náhle ztratili bojový zápal a začali po jednom nebo po dvou odcházet do Ledové brány. Jen ti nejzarytější se na nás ještě vrhali, ale i tak jich byla spousta a nás jenom hrstka. Nakonec jsme už jen čtyři stáli zády k sobě, chránili se rozlámanými štíty a tvrdošijně sekali kolem, pak už jsme byli jenom

tři a potom po mně někdo hodil sekeru. Odrazil jsem ji okrajem štítu, ale hřbet mě i tak praštil do hlavy a všechno kolem se ponořilo do temnoty. Probudil jsem se až po nějaké době, když jsem bolestivě dopadl na kamenitou horskou stezku. To mladý skald z Horleifovy lodě, Siwaldi Křik hus, mě vlácel a nesl stezkou a každou chvíli zakopával, protože jsem mu bezvládně visel na rameni, zatímco on krvácel ze spousty ran. Ale probudil jsem se, vyplivl zub a vyzvracel se a pak jsme šli dál, k pláži. Jenže Siwaldi tehdy začal vykašlávat krev. Nevím, jak dlouho to trvalo, než jsme našli zátoku, kde jsme nechali loď, ale nakonec jsme tam přece jen došli. Nikoho jsme nenašli. Pláž i lesy byly prázdné, zbyl jenom žár ohniště v pobřežním písku a stěžně vyčnívající z vod zátoky. Naši lidé odešli, vzali s sebou všechno, co měli, a na odchodu proděravěli dna lodí. Nevěděli jsme, co se tam stalo, ale všimli jsme si stop po boji a v zátoce plavaly dvě mrtvoly. Nebyla to těžká bitva. Našli jsme trochu čerstvé krve na kmeni stromu a v trávě, přímo na pláži, ležela ještě přilba. To bylo všechno.“

Narovná se a zase se napije a pak se postupně zadívá na každého z nás, jako by čekal na potlesk. Sylfana to nevydrží.

„A ještě pořád dřepíš na té pláži?“ ptá se jedovatě a vzápětí mu předvede široký, zubatý úsměv.

„U jednoho z korábů na dně zátoky ležel člun,“ pokračuje Grunaldi. „Malá bárka, kterou jsme vozili s sebou, abychom se dostali ke břehu, když se nedalo přistát nebo vytáhnout loď na břeh. Proděravěli jí dno, ale nebylo tam hluboko. Podařilo se nám ji vyzvednout a pak jsem se ještě několikrát ponořil k vraku, našel pár prken a hřebíky, z dna korábu jsme seškrábali trochu smoly a opravili bárku natolik, aby se s ní dalo vyplout. Bylo to šílenství, ale my jsme byli ochotní udělat cokoli, abychom se z toho prokletého ostrova dostali. Do člunu trochu zatékalo, ale záplata držela. Plavili jsme se několik dní na jih jenom s pomocí vesel. Siwaldi kašlal čím dál častěji, až jedné noci

zemřel. Odevzdal jsem ho moři a plul dál. Pak jsem zakotvil u malého ostrova, na kterém se v jedné puklině sbírala sladká dešťová voda. Jedl jsem racčí vejce a mořské plže, které jsem sbíral na břehu. Po několika dnech mě od tamtud odvezli lovci mořských platýzáků, kteří se na snekkaru vraceli do Země gryfů s nákladem kůží, žeber, klů a tuku. Byli mým zuboženým stavem tak vyděšení, že mi dokonce ani nevzali zbytek stříbra, které jsem měl v opasce, ani meč. Místo toho mě nakrmili a napojili a jeden z nich mi ošetřil rány. Tak jsem se jako jediný vrátil domů a takový je ostrov, kterému se říká Ledová zahrada, k němuž teď plujeme.“

Nastalo ticho.

A potom se všichni tázavě zadívali na mě. Potahuju z dýmky a na okamžik cítím v hlavě prázdno. Skvěle. Ticho postupně houstne.

„Bylo by dobré vědět, co se stalo, že na tebe nepůsobilo kouzlo Ledové zahrady,“ prohlásí Spalle.

„Onemocněl jsi někdy z jídla, které si ostatní pochvalovali a nic jim z něho nebylo? Nebo z obyčejné vůně květin či bylinek?“ ptám se.

Grunaldi krčí rameny.

„Jsem muž v nejlepších letech. Nejednoho člověka porazím v pití i v boji a nebudu utíkat před ženskou nebo i před dvěma. Taky jsem měl čas nabrat rozum. Ale víte, co se říká – že když muž přestane být klukem, tak pokud ho ráno něco nebolí, znamená to, že v noci zemřel. Jím to, co všichni ostatní, a pokud mě pak bolí břicho, bývá špatně i ostatním. Nevšiml jsem si u sebe nemoci, které by se nedaly vysvětlit promrznutím, chlastem nebo přežráním, ani takových, jež by nezmizely po zařikávání vědmy, bylinkách, pocení a dobrém spánku.“

„A co se stalo s těmi, kdo zůstali v průsmyku nebo odešli do hor?“ ptá se Sylfana.

Grunaldi vrtí hlavou.

„Pár z nich jsem zahlédl v boji, ale byl tam takový zmatek, že se mi to mohlo zdát. A potom už jsem nikoho

z nich neviděl. Myslím, že zmizeli stejně jako ti, kdo zůstali na pláži. Vzala si je Ledová zahrada a Vulkánoví lidé.“

„A cítil ses ty i ostatní divně – na začátku, hned jak jste zakotvili u ostrova?“ ptám se, zatímco procházím jídelnou tam a zpátky a hledám něco, co by mohlo posloužit jako popelník.

„Ne,“ odpovídá okamžitě. „Teprve když jsme došli do Ledové zahrady. A ani tam ne hned.“

„Víme jen, že tamtudy určitě jít nemůžeme,“ říká Sylfana.

„Loď nás zaveze, kam bude sama chtít,“ odpoví Spalle. „A zakotví tam, kde si bude přát Pěvec z vulkánu, ten s rampouchy na hlavě.“

„Proto musíme získat člun,“ říkám. „Dřív než vyplujeme na moře. Kromě toho musíme vymyslet ještě něco. Je nás pouze pět. Ať už se bude dít cokoli, přežijeme, jen když budeme chytřejší než ostatní.“

„Prozatím nám to zrovna moc nejde,“ prohlásí Grunaldi ponuře. „Myslím s Pěvci.“

Všimne si mého pohledu a zvedá ruce. Už mám na jazyku: *Nikoho s sebou netáhnou násilím*, ale Spalle mě předběhne.

„Můžeš vystoupit,“ říká. „Na Dragorině jsou břehy blízko, stačí přeskočit lodní bok.“

„Štěkáš, sotva se objeví příležitost,“ odpoví Grunaldi zavrčením. „Ještě jsem nedomluvil – a dopadneme špatně, pokud se nedokážeme domluvit mezi sebou. Chtěl jsem jen říct, že je nejvyšší čas najít proti nim účinnou zbraň, protože se z nich pomalu stává pohroma. A nejlepší bude, když se ty, Ulfe, naučíš tvořit – jako oni.“

„Tohle mi říkají všichni,“ odpovídám. „Snažím se, ale není to tak snadné. Tohle není jako naučit se pískat na píšťalku!“

„Získal jsi kopí,“ vypočítává najednou Sylfana. „Dostal ses ze stromu, dvakrát jsi mu vyklouzl zpod rukou. Učil tě ten, co žil v jeskyni. Dokázal jsi, že jste všichni v jediném okamžiku skočili do země Hadů. Zabil jsi železného kraba kousnutím magické vosy. A ještě pořád nevěříš, že jsi Pěvec?“

„Pracuju na tom,“ odpovídám unaveným hlasem a utrhnu si proužek masa. „Zatím mám problém se sesíláním blesků z dlaní. Postupně: nejdřív člun. Pak tam musíme vůbec doplout a cestou samozřejmě něco vymyslet. Pochopte: vychovali mě k boji a stopování. Dokážu si poradit s tím, čemu rozumím. Jenomže písni bohů nerozumím. Není to tak snadné, jako že mě něco napadne a ono se to vzápětí stane.“

Zhluboka vydechnu a podrážděně sleduju obláček páry, který se mi line od úst. Neumím si poradit s korábem, a oni po mně chtějí, abych proměňoval kamení v husy.

Zvedám mříž a vklouznu do tmy nákladového prostoru. Dolů proniká světlo přes krajkové otvory plátů nad hlavou. Vidím žebra a tmavou vodu obtékající trup, prapodivné žíly a cévy táhnoucí se kýlem i zdmi matně zářícími zelenavým svitem. Všimám si pilíře s rozsochatými kořeny nořícími se do kýlu jako kmen stromu a vedle druhého válcovitého tvaru, v němž se něco pohybuje. Udeřím do toho a probouzím ostnatého hadovitého tvora, který se vyrušený z dřímot rozzáří zelenavým svitem jako miniaturní blesk. Nahoře se ozývá křik a dupání.

„Nic se neděje!“ volám nahoru. „Jenom jsem rozsvítil.“

Komora v podpalubí je skoro prázdná, podél lodních boků se táhnou jen řady oválných nádob, na hranici zorného pole jak od přídě, tak od zádě se rýsují ještě nějaké další oblé tvary, z kýlu vystupuje vzhůru válcovité akvárium, které jsem před chvílí probudil, a je tu taky velký kulovitý objekt stojící na ohnutých nožkách zapuštěných do dna lodi. Je baňatý, vytvořený z podstatně matnějšího a méně průzračného materiálu než zbytek korábu a připomíná obrovskou dýni nebo možná cibuli zakončenou trubící, vrostlou do paluby nad hlavou jako výhonek. Ale nejdůležitější je, že na vybouleném boku se nacházejí dva páry dvířek, umístěných nad sebou. Byl jsem ve skanzenech. Víím, jak vypadá pec.